U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce **P. S.**, zastoupeného JUDr. Pavlem Dvorským, advokátem se sídlem Zlín, nám. T. G. Masaryka 588, proti žalovanému **Ministerstvu financí České republiky,** se sídlem Praha 1, Letenská 15, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 1. 2010, č. j. 10 Ca 390/2009 - 32,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 9. 2009, č.j. 39/50 431/2009-392, nebyl povolen přezkum rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 7. 9. 2007, č.j. 14914/07-1102-702407, postupem dle ustanovení § 55b zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád"). Tímto rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně bylo dle ustanovení § 50 odst. 6 daňového řádu zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2002, vydanému místně příslušným správcem daně – Finančním úřadem ve Zlíně. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce správní žalobu, která však byla usnesením Městského soudu v Praze odmítnuta jako nepřípustná, ve smyslu ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."), neboť dle názoru soudu se jedná o úkon správního orgánu, který je dle ustanovení § 70 písm. a) s. ř. s. vyloučen ze soudního přezkumu. Proti usnesení městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel") kasační stížnost opírající se o ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud se před meritorním posouzením podané kasační stížnosti zabýval nejprve tím, zda jsou splněny všechny podmínky, za nichž může řízení o kasační stížnosti proběhnout. Jednou z podmínek řízení je i podání kasační stížnosti v zákonem stanovené lhůtě.

Usnesení městského soudu bylo, dle doručenky, která je součástí soudního spisu, doručeno zmocněnci stěžovatele dne 13. 1. 2010. V souladu s ustanovením § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozhodnutí; zmeškání této lhůty nelze prominout. Dle ustanovení § 40 odst. 1 s. ř. s. platí, že *lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek.* Z ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. vyplývá, že *lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.* V nyní projednávaném případě byl dnem určujícím počátek běhu lhůty den doručení písemného vyhotovení usnesení městského soudu zmocněnci stěžovatele, t. j. středa 13. 1. 2010. Ve smyslu ustanovení § 40 odst. 1 s. ř. s. je den následující po dni doručení považován za první den běhu lhůty dvou týdnů pro podání kasační stížnosti, ve smyslu ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. Konec lhůty pro podání kasační stížnosti připadl na středu 27. 1. 2010 (viz shora citované ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s.). Tento den byl tedy rozhodující z hlediska posouzení včasnosti podané kasační stížnosti, neboť nejpozději tohoto dne mohl být příslušný úkon (podání kasační stížnosti) učiněn u soudu (Městského soudu v Praze nebo přímo Nejvyššího správního soudu – viz § 106 odst. 4 s. ř. s.) nebo podání odevzdáno orgánu, který má povinnost je doručit (ustanovení § 40 odst. 4 s. ř. s.). Tím, že písemnost obsahující kasační stížnost byla předána orgánu, jehož povinností je písemnost doručit, teprve dne 28. 1. 2010, nelze než konstatovat, že kasační stížnost byla podána až po uplynutí zákonem stanovené lhůty a jde tedy o návrh podaný opožděně.

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné uvést, že ke shora uvedeným závěrům dospěl při vědomí skutečnosti, že stěžovatel pro řízení před městským soudem udělil plnou moc ze dne 4. 11. 2009 společnosti *T. G., daňová kancelář s. r. o.*, se sídlem V., S. 973, jejímž předmětem bylo mj. oprávnění činit v určitých druzích řízení podání a přejímat písemnosti. Městský soud nicméně usnesení, které bylo následně napadeno kasační stížností, doručil *Ing. T. G.*, tedy fyzické osobě. Jelikož však jmenovaný přijal jménem zmocněnce – právnické osoby *T. G., daňová kancelář s. r. o.*, plnou moc a jako fyzická osoba za zmocněnce jednající podepsal i žalobu, nevidí Nejvyšší správní soud žádný rozumný důvod, pro který by měla být tomuto deficitu v doručování přikládána relevance. Sluší zde odkázat například na rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 18. 8. 2010, č. j. 2 Ans 6/2010 - 42 a ze dne 30. 11. 2010, č. j. 2 Afs 58/2010 - 63 (obě dostupná z www.nssoud.cz), z nichž se jasně podává, že v tomto druhu řízení před správními soudy se žalobci mohou dát zastoupit i právnickými osobami vykonávajícími specializované právní poradenství, neboť zákon č. 523/1992 Sb., o daňovém poradenství a Komoře daňových poradců, ve znění pozdějších předpisů, umožňuje výkon daňového poradenství nejen osobám fyzickým, ale taktéž obchodním společnostem či družstvům. Jménem těchto osob pak jednají osoby fyzické a jejich právní úkony jsou jim přičitatelné.

Z uvedených důvodů tedy Nejvyššímu správnímu soud nezbylo, než předmětnou kasační stížnost pro opožděnost odmítnout [§ 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., § 120 s. ř. s.].

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. února 2011

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu